

знаемъ вече бѣше ѿ заворила (зарезила) отвѣтъ.

Уплашваніето и беспокойствието на Янкъ бѣше неописано; горкото момиче бѣше zelo вече да върва уплашно въ дѣйствителността на пѣкое нещастіе.

Момата мислене че майка ѿ не можеше безъ помощьта на друго да излѣзе отъ леглото си.

Но кой е зарезилъ вратата и ѿ ограничилъ вжтрѣ? Какво страшно сношеніе имаше между тѣзи врата и онова испищаваніе, което въ стреснованіето ѿ чинеше ѿ ся все че го чуе?

Янка дръпнахъ съ напънхты мышцы вратата и гы расклати на два пѣта, безъ да може да гы отвори поради дебелостьта и якостьта имъ. Положеніето въ което ся виждаше докарваше ѿ до полуѣвъ. Извика тогазъ съвъ всѣкъ силъ майкѣ си, но никѣй не си обидаше на тѣлѣнето ѿ.

— Мамо! Мамо, ма! Повтори по-силно отъ първенъ момата.

Послѣ, клетата повлече неумиенно освѣтъ отъ звѣтъ на отчаянного си виканіе въ срѣдъ пощамъ тишинѣ, изгуби съвъ съмъ разумьтъ, си впуснахъ едн отвори проворцьтъ на стаятъ.

Нощта бѣше мрачна и пѣтътъ дуетъ.

Взе тогазъ че привърза черпакьтъ отъ постелькьта си о едно отъ желзата и боса, безъ да примисли никакъ че може непрѣмъвно да падне и да си убие, спусяхъ ся и скочи на земьтъ безъ да си даде ни тежко. Шомъ ѿ стъпи кракьтъ на земьтъ, уявти ся течешкомъ колкото по-бържѣ можеше, като да ѿ гоняхъ хыляды призрацы, къмъ едно отъ селцата на Марлѣвжъта машинѣ.

Краката ѿ ся раскървавихъ като гы блѣскаше о острьтъ камнѣе на пѣтътъ, но тѣя неосѣщаше никакъж болкѣ. Тичаше неспрѣстанно распѣхтана безъ да ся спрѣ ни наймалко. Найпослѣ стигна до първѣтъ къщѣ на селото. Тамо падна прѣдъ портыгъ разлецена; и неможеше нито да повика нито да похлопа.

